17/08/2020

Οι «Μωραΐτες εν Χορώ» για τον ήρωα της Επανάστασης Νικολή Καραχάλιο

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

17 Αυγούστου 1843

Ο καυτός ήλιος του Αυγούστου πυρακτώνει ένα κορμί που κάθεται ακίνητο σε ένα παγκάκι στην πλατεία Κλαυθμώνος. Τα μάτια του είναι κλειστά. Με τη φουστανέλλα απλωμένη πάνω στο παγκάκι και τους ώμους γυρτούς, καμπουριασμένους, μοιάζει να κοιμάται και να ονειρεύεται. Να ονειρεύεται χρόνια μαύρα, σκοτεινά και ύστερα φως, δόξες και δοξασίες.

Ο Νικολής Καραχάλιος, παιδί του Παναγιώτη Καραχάλιου, που λίγα χρόνια νωρίτερα οι τιποτένιοι είχαν ψήσει ζωντανό κάτω από αυτόν τον ρημαδοπλάτανο της Ντροπολιτσάς, υπήρξε ο περίφημος σημαιοφόρος του Γέρου. Ο Θοδωρής Κολοκοτρώνης είχε τη δική του σημαία καθώς και σώμα διακοσίων εκλεκτών στρατιωτών και τύμπανα και σάλπιγγες και επικεφαλής σημαιοφόρο τον Νικολή Καραχάλιο, του οποίου τις πλάτες δεν είδε ποτέ ο εχθρός. Τόση ήταν η ανδρεία του Νικολή Καραχάλιου, ώστε στην πολύ κρίσιμη μάχη του Γηροκομειού Πατρών, έφτασε να στήσει τη σημαία κυριολεκτικά μπροστά στη μύτη του εχθρού.

Ήταν Μάρτιος του 1822, αρκετοί Καλαβρυτινοί, Ο Γενναίος Κολοκοτρώνης, ο Πλαπούτας και άλλοι μαχητές της Πάτρας μανιωδώς παλεύουν να πάρουν το μοναστήρι της Παναγίας Γηροκομήτισας που τα σιχαμερά γεννήματα του σουλτάνου έχουν βεβηλώσει με την παρουσία τους.

Ο Νικολής Καραχάλιος οιστρηλατούμενος από το όραμα της νίκης, προπορεύεται του Πλαπούτα και των Καρυτινών και με την ορμή λιονταριού εν επιθέσει, μπήγει τη λευκή σημαία με τον γαλάζιο σταυρό στα κιτάπια της τουρκοσποράς. Τότε ένα βόλι τον βρίσκει στο κεφάλι και τον γονατίζει.

«Πηγαίνετε ομπρός, μου ήρθε σκοτούρα» προλαβαίνει να πει προτού πέσει καταγής και δώσει το μπαϊράκι αλλού. Όλοι νομίζουν πως ο Νικολής εχάθη. Οι στρατιώτες τα χάνουν. Οι Τούρκοι ορμούν να του πάρουν το κεφάλι. Ξάφνου, βλέπουν το παλληκάρι να σηκώνεται όρθιο. Αίμα έχει καλύψει τα μαλλιά του, τα μάτια του, αλλά δεν τον εμποδίζει από το να αρπάξει και πάλι το ιερό του καθήκον, τη σημαία, και να την υψώσει και πάλι στον ουρανό. Με φωνές βροντερές, παρακελεσματικές, σκίζει με βία τη φουστανέλλα του, δένει το τραύμα του και ευθύς τσακίζει δύο Τούρκους-Λαλαίους. Το στρατόπεδο ενθουσιάζεται, αναθαρρεύει. Η μάχη είναι δικιά μας.

Οι ώρες κυλάνε και ο φουστανελλάς ακόμα δεν κινείται. Τα πόδια του πατούν σταθερά στη γη. Τα μάτια του δε σαλεύουν. Τα χείλη του είναι σφραγισμένα. Ο Νικολής Καραχάλιος, αυτός ο ανυπότακτος λεβέντης της κλεφτουριάς και του εθνεγερτικού πολέμου, αυτός ο άφοβος τύπος, αυτός ο ατρόμητος ανήρ, αυτός ο άτυφος παλληκαράς, αυτός ο ανδρείος και θρυλικός μπαϊρακτάρης του Κολοκοτρώνη, ελθών εκ Τριπόλεως να λάβει μια σύνταξη που ποτέ δεν έλαβε,

νικιέται από την πείνα στη χώρα που ο ίδιος ελευθέρωσε.
Ο Νικολής Καραχάλιος γέννημα της τρισένδοξης ελληνικής φυλής και κατάντημα της ίδιας αγνωμονούσας φάρας στέκει άπνους και μοναχός σε ένα παγκάκι. Ο Νικολής Καραχάλιος είναι το μεγάλο μας καύχημα και η επαίσχυντη φύση μας ταυτόχρονα.

Καπετάν Νικολή, από κει πάνω που είσαι τώρα, γνώριζε ότι αν κάποτε η πατρίδα σε λησμόνησε, εμείς δεν το κάνουμε. Κάθε χρόνο στις 17 Αυγούστου ένα κεράκι καίει για εσένα. Όχι. Δεν είναι ότι το έχεις ανάγκη καπετάνιο. Εμείς το έχουμε. Έχουμε ανάγκη να ζητήσουμε την συγχώρεσή σου. Έχουμε ανάγκη να σε σκεφτόμαστε. Έχουμε ανάγκη να αισθανθούμε την παλληκαριά σου και τη δόξα σου. Έχουμε ανάγκη, καπετάν Νικολή, να αφουγκραστούμε τη βροντερή σου φωνή, αυτή που έκαμε την τουρκοσπορά να τρέμει το όνομά σου. Έχουμε ανάγκη να μυρίσουμε νοητά τον ιδρώτα που έσταξες και το αίμα που έχυσες για να την πατρίδα σου. Έχουμε ανάγκη να φέρνουμε στον νου μας την εικόνα σου, αυτή του μουστακαλή λεβέντη που σήκωνε ευλαβικά τον σταυρό σε κάθε μάχη.

Καπετάν Νικολή Καραχάλιο, σήμερα είναι η μέρα σου. Αιωνία η μνήμη!

Αιώνια θα σου ζητάμε συγχώρεση, καπετάνιο!»

Κείμενο: **Λαογραφικός Σύλλογος «Μωραΐτες εν Χορώ»**